

Beszámoló

Egy verseskötet-tervvel pályáztam a Communitas Alkotói Ösztöndíjra irodalom kategóriában, aminek az *Egyenlítöm* munkacímet adtam. A terv sokat érlelődött bennem, és sokat változott azóta, de maga az elgondolás, a koncept ugyanaz maradt: „...értekezés, elmélkedés hitről, hagyományról, emlékezésről, hasonlóságról és különbözőségről, folytonosságról és változásról a vers nyelvén. Témája az ember viszonya az őt körülvevő világgal, ennek titokzatossága, sokoldalúsága. Példázat arra a feltevésre, hogy mindannyian kezdők voltunk és vagyunk, mindig van mit felfedeznünk, tanulunk, úgy magunkról, mint másokról, a látható és nem látható világokról.”

Az elmúlt évben párhuzamosan dolgoztam több projekten, tavaly nyáron megjelent a *Beatcore* című verseskötetem (Fiatal Írók Szövetsége – Erdélyi Híradó Kiadó, Budapest–Kolozsvár, 2015), és a József Attila Kör által gondozott verseskötetem megjelenése, ami *Az amnézia útja* munkacímet viseli, végül közös megegyezés alapján az idei Ünnepi Könyvhétre halasztódott, ezért ősszel és télen elsősorban ennek a könyvnek a nyersanyagát dolgoztam fel. Mindeközben folyamatosan dolgoztam az *Egyenlítöm* című projekten is, amivel pályáztam. A kötet anyaga nagyjából készen áll, némi nyersanyag vár még feldolgozásra, át kell esnie még néhány simításon, és várhatóan legkésőbb 2016 őszéig el is készülök a könyvvel.

2015 májusától a kolozsvári *Helikon* folyóiratnál dolgozom szerkesztőként, szervezőként, és kapcsolattartóként is. A Communitas Alkotói Ösztöndíja biztosította számomra a lehetőséget, hogy e munka mellett minden szabadidőmet hasznosíthassam egyéb tevékenységekre, projektekre. Ennek köszönhetően bejárhattam Erdélyt és Magyarországot *Beatcore* című verseskötetemmel (a könyvet bemutattam nyáron, ősszel és tavasszal Visegrádon, Sepsiszentgyörgyön, Kézdivásárhelyen, Marosvásárhelyen, Kolozsváron, Miskolcon és Budapesten), részt vehettem számos kulturális esemény megszervezésében és lebonyolításában (a Bretter György Irodalmi Kör estjei, Deákpoézis 2015, 2016; Helikon Estek; Kolozsvári Kikötő – Kárpát-medencei fiatal írók találkozója), köztük önálló estekében, melyek közül kiemelném a kolozsvári könyvbemutatómat, ahol André Ferenc, Selyem Zsuzsa és Szántai János mellett két ismert elektromos zeneszerzővel, Demeter Szabolccsal (Quidbop), és Iszlai Józseffel (Iszlai), illetve egy vizuális művésszel (Andrei

Mărginean) egy háromnyelvű (magyar, román, angol) audio-vizuális költészeti és slam poetry performanszt hoztunk létre, továbbá a *Beatwándor* című élőzenei-költészeti előadást, ahol André Ferenc költő-slammerrel, Bajusz Gábor dobossal, és Visky Péter, illetve Dobricza Szilárd gitárosokkal egy nagyrészt előre felépített, és részben improvizációra épülő „pszichedelikus utazást” valósítottunk meg a költészet, a slam poetry és a zene eszközeivel.

Azon túl, hogy a támogatás biztosította számomra mindezen munkákhoz szükséges körülményeket, fogyó-, és technikai eszközöket, a munkákhoz kapcsolódó inspirációs forrásként, vagy kutatás eszközeként használt könyvek, filmek beszerzését, az utazások, elvonulások, mindennapi kiadások költségeit, az elmúlt év tapasztalatainak köszönhetően megtanultam figyelmemet egyszerre több projektnek szentelni, több síkon gondolkodni és összefüggéseket felfedezni, időmet a lehető legmaximálisabban kihasználni és beosztani, illetve szervezői, kapcsolattartási készségeim is sokat fejlődtek. Mindez hatással volt az írásművészetemre is, úgy látom, hogy versnyelvem mélyen letisztult, technikáim igen pontosakká és kidolgozottakká váltak, miközben a formai és szabad verselés ötvözetének újabb módzsereit dolgoztam ki, eszköztáram igencsak kibővült, egyre tudatosabban és kifinomultabban tudom összehangolni a tartalmi mondandót a formai, esztétikai, dramaturgiai, stílusbeli képletekkel, eszközökkel, sokszor felhasználva olyan más művészeti ágak terén szerzett ismereteimet, mint a zene vagy a slam poetry, továbbá újabban prózaírással is próbálkozom, több-kevesebb sikerrel.

Végül fontosnak tartanám megemlíteni azt is, hogy a JAK-füzetek sorozatában az idei Ünnepi Könyvhétre megjelenő *Az amnézia útja* munkacímű verseskötet, valamint az *Egyenlítőm* című verseskötet, amivel pályáztam, nem versgyűjtemények csupán, hanem mindkettő egy-egy alaposan kigondolt koncept, elgondolás, kísérlet alapján érlelődött, alakult és újult meg több ízben az utóbbi hét évben, előbbi öse az *Átváltozások tana* munkacímű projekt volt, amellyel 2010-ben elnyertem a Communitas Alkotói Ösztöndíját, utóbbi pedig a *Kezdő emberek könyve* munkacímű projekt, amelynek ötlete és első változata szintén 2010-ben született meg. Előbbit leginkább úgy tudnám megnevezni, hogy „verses fejlődésregény”, utóbbit pedig egyfajta lélektani-meditatív-mitikus „verses utazás”-nak nevezném. Eme két projekt nagyon sokat tisztult, fejlődött, teljesedett az évek során. És örömmel tölt el, hogy elmondhatom: úgy érzem, előbbi sikerült megvalósítani úgy, ahogy annak idején megálmodtam, és bár még át kell esnie néhány simításon, nem látom semmi akadályát annak, hogy az utóbbi is ugyanígy megvalósulhasson,

illetve azt is, hogy az elmúlt évben újabb projektek is elkezdtek körvonalazódni bennem, amiken már el is kezdtem dolgozni.

Válogatás az utóbbi évben írt verseimből:

TESTAMENTUM BEAT-MOLLBAN

Féljózan előadások és reggeli gangok
Tenger alatti jazz és hömpölygő üresség egymás utáni napokban
Kölcsönként dohány és körönként mind több és több hiány
Az éhes éjszaka ahogy egymásután nyeli a lámpát
Ismeretlen kiégett arcok akik feltárlják emlékeimet a világvége előtti napokból
Bezárt késdobálók ahol elesett annyi Góliát
Kanyargó kisutcák és törvénytelen cselekedetek
A megnyíló vörös ég egy felkészületlen Budapesten
Alatta meztelen férfi és nő háztetőn felejtett teste
A lemerülő bűvár és a jégmadár felemelkedése
Táskás szemű démonok sárga nyálfröcskölése
Tüzelő macskák hangjával kísért rettenet és feloldozás utcái
Az én utcáim az én vérem az én égve hagyott villanyom
Bűnös vagyok uram mondom

Örökkévaló megbékülések pillanatai
Dolgok amik végül nem lettünk soha
Kettétört királyi pálca a megerőszakolt oltáron
A kiválasztottak fogyatékos tévelygése a kiválasztásban
Áldj meg uram mondom
Áldj meg mást

Májusi udvar szíromhullásban
Összetört csontok néma önmeztartóztatása
Erejük vesztett sörök bádogpohárban marijuánás koradélutánokon
Ovidius az otthontalanságban ahogy Jónásként sajnálatja magát
Torkokon lenyomott kegyvesztettség instant boldogság
Színpadi késpengék szomorú ragyogása
Csipkés bugyi a padlón bukott angyal
Arcba fújt füst szenttelen konstellációja
Feszülő nejlonharisnya nyoma nyakon és combon
Állat vagyok uram mondom

Izgató foltjai a holdnak szaxofon
Hajnalkék hangjegyek örökkévaló tekeredése
Visszafoghatatlan viharok és anomáliák örült ámokfutása
Először kóstolt narkó nyikorgó ajtó

Változás és visszaesés ajtaja elhasznált kilincsek
Kegyelem könnye kísértés könnyű kenyere
Halottak betűi a falakon kövek
Az én köveim az én farkaséhségem
Az én madaram

Hunyorgó ablakok némafilmben
Táncoló pávák farkasaik nélkül
Száradó só a parti szélben lemetszett rózsák
Nagyvárosi metró sötétsége rohanó jelenések
Felizzó ég hullámozó tengerem ébredésem
Hallgass meg uram mondom
Az én hibám az én szemem az én törésem
Legyen hát legyen mondom
Kihűlt kávé négynegyedes ütem
De profundis profán igék
Korán kiviselt pofám
Item
Utolsó cigarettám
Fülsüketítő gyönyörű szép hazugságaim
Igen a mélyből és a
Magasból is uram mondom

(Élet és Irodalom, 2015. július 24.)

BRUTHALIA BLUES

és ellovagolt a cool punk, a jó punk,
a rossz punk is, iggy pop öreg lett,
mégse csúf, itt vagyunk.
szürke gandalf eljött értem,
hogyan elvigyen a dombon túl.

caligula táncolja csizmában azt,
mi majdan lesz a rocknroll.
repedt fazék és vojtina,
rekedt hangján ékesszól:
költő hazudj igaz bluest.

mentem az utcán és velem voltak,
a jó, a rossz, a szép, a csúf,
ének volt, és harmónikaszó,
johnny rotten-csujogató,
szerelmes bicskanyitogató.

mentem és velem voltak,
lagzi volt, ablaktörés,
asztalforgató vodka-polka,
aszfalton bakancsok nyoma,
boldog pogó, lakoma.

a halott fiúk megjósolták,
hogy fiatalon fognak halni,
pokolba mentek, mert pokolba
nem követi őket senki,
baba jaga, bada dada, boldogság.

valaki útra vált, hogy nem figyeltem,
belőlünk, belőled, belőlem,
valaki visszaváltotta magát.
nem gondoltam volna, hogy én leszek az,
aki szidom a tenger kurva anyját.

a halott lányok megjósolták
totemállat beleiből, tengerszemek
sötétjéből, mind jól tudják,
ölük puha, csípőjük ring,
szidom a föld kurva anyját.

mentem az utcán és eltűntek
mellőlem, egyedül mentem,
vakon kilótt nyílvesszőket kerestem,
elestem. halott lányok, halott fiúk,
halotti pumpa az én szívem.

mikor gyermek, gyermek voltam,
ragyogott a kicsi szemem.
mindent hittem, most is hiszek,
most, hogy el is vezett minden,
fehér gandalf jön majd értem.

az út örökre megy tovább,
így mondtam és így mondták,
a dombon túl, egy sötét utcán,
megosztva egy könnyű pipát,
a hazug bluest és az igazit,

*én már nem vagyok nyilas atilla,
én már nem vagyok málik roland,
én már nem vagyok horváth benji,*

*ezek nem az alkotókör végnapjai,
ugyanaz vagyok, itt vagyunk mind.*

(Műút, 2015. október)